

219
и благи очи. Иоан Асен му протяга и двете си ръце, като приятел, като брат. Трима войскари му свалят веригите. Севастократор Александър му запасва меча. Войводата Хубан му подава шлема.

— Ела. Ти вече не си ми враг. Нека миналото бъде забравено. Аз ти дарявам живота. Дарявам ти и очите.

Тогава кир Тодор свежда коляно, протяга разтрепарани ръце, улавя края на прашния, разкъсан царски плащ и го целува в покорно смирение. Императрицата и децата почват да плачат от радост.

Иоан Асен дига пленника си и го прегъща. След това подаде ръка на императрицата и я помоли да се изправи.

И стана нещо, което никога до тогава не се бе случвало.

Пленниците не бидоха посечини, нито заробени. Само висшите стражези и войводите останаха да последват вожда си в неволническия му жребий: да бъде отведен като ценен залог в Търновград. А простите войскари получиха повеля: всички да си отидат по родните огнища и в мирен труд да работят земите си. Наемниците разпуснаха, за да се завърнат в земите си.

Поразени от великата милост, гърците падаха на колене и славословеха великия цар и чудната му благост. Защото всеки от тях бе тръгнал на бран, свикан от повелята на своя вожд, бе напуснал родните си нивя, без да знае за какво трябва да се бие, какво трябва да брани. С радостни възклицания и благословии те бързаха да се прибарат по домовете си, освободени от своеволията и насилията на жестокия Тодор Комнен.

Без оръжие, с храна за път, дарена от великодушните победители, те се отправиха към родните си огнища, като пееха неволно бранна песен, която бяха чули от българите:

Симеоновата.

Син мами си дума: стани, мале, стани
извади ми войскарска премяна,